

ting, hvor den paagældende Ægtepagt vil kunne blive tinglæst. — Det er i Lovforslagets § 7 om, at man skal kunne have en let Adgang til at blive bekendt med oprettede Ægtepagter, saaledes at alle Ægtepagter, som ere oprettede i hele Landet, skal man have Adgang til at læse, at ikk end her i Kjøbenhavn ved Hjælp af Registre, som føres her, finder jeg overmaade fortræffelig. Kun kan jeg ikke antage, at det er hensigtsmæssigt at føre Registre paa en saadan Maade, at man for at faa Oplysning derom skulde kunne nævne det Aar, i hvilket Ægteskabet er indgaaet. Der bør føres Navneregistre over de Personer, som have oprettet Ægtepagt; kun paa den Maade vil denne Ordning faa nogen Betydning.

Det andet Kapitel i Lovforslaget angaar Hustruens Myndighed og Raadigheden over Fællesboet, og der findes i § 10 den Bestemmelse, som er den mest indgribende i hele Lovforslaget, nemlig den, at Hustruens Myndighed er den samme som den ugifte Piges. Man er altsaa der gaaet til i økonomiske Forhold — thi om den personlige Myndighed er der her ikke Spørgsmaal — at give Hustruen en Myndighed, som skal være den samme som den ugifte Piges, hvilket atter vil være den samme som Mandens, saaledes at Hustruen, hvis hun er under 18 Aar, skal være umyndig — og følgelig være under Værgemaal — hvis hun er mellem 18 og 25 Aar, være myndig under Kurator, altsaa have beskikket en Kurator — og hvis hun er over 25 Aar, være fuldmyndig, myndig i alle økonomiske Anliggender. Det er en meget liberal Bestemmelse over for Hustruen, en overmaade liberal Bestemmelse, og det turde vel endog være et Spørgsmaal, om det egentlig er nødvendigt at gaa saa vidt. For at overveje dette, maa man jo se paa, hvad det betyder, hvad Mening er med, at Hustruen faar denne Myndighed i økonomiske Anliggender. Det vil da ses, at Lovforslagets § 11 gaar ud paa, at Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene. Den Myndighed, som i § 10 tillægges Hustruen, gaar altsaa ikke ud paa, at hun kan behæfte Fællesboet i Almindelighed. Den Behæftelse af Fællesboet, som Hustruen kan paadrage dette, er i Lovforslaget indrettet paa samme Maade som efter de nugældende Regler i Danske Lovs 5—1—13, at Hustruen kan behæfte Fællesboet, hvor det er til fælles Nytte og uømgængelig Fornødenhed, som det hedder, men ikke videre, undtagen med

Hensyn til visse Erstatningsfordringer, Omkostninger i kriminelle Sager og den Slags Poster, som jo spiller en mindre Rolle. I Hovedsagen er Forholdet altsaa dette, at Raadigheden over Fællesboet skal være hos Manden. Det vil altsaa springe i Øjnene, at Hovedvirkningen af at tillægge Hustruen Myndighed i økonomiske Anliggender vil være den, at hun er raadig der, hvor hun har Særeje, at Myndighed vil tilkomme hende over det, som ved Ægtepagt eller paa anden Maade er blevet hendes Særeje. Det her foreslaaede er ikke noget ukendt nu; ved Konfirmation af Ægtepagter gives der allerede nu i Praksis Hustruen Ret til at være myndig over sit Særeje; det, Loven gaar ud paa, er for saa vidt at gøre det til en almindelig Regel, at Hustruen altid skal have samme Ret over sit Særeje, som Manden vil have over sit. Jeg har allerede før nævnt de forskellige Stadier, som Hustruen der maatte gennemgaa. — Men der er desuden et andet Punkt, jeg skal tillade mig at nævne som en Virkning af, at man gør Hustruen myndig i økonomiske Anliggender, og det er dette, at Hustruen vil kunne paadrage sig Forpligtelser, som ikke kunne fyldestgøres af Fællesboet, saa længe det er Fællesboet, men som derimod ville kunne fyldestgøres af hendes Del af Fællesboet, naar dette deles. Denne Deling af Fællesboet vil som Regel først finde Sted, naar der skiftes paa Grund af Dødsfald, men den kan jo ogsaa finde Sted til andre Tider; den kan finde Sted ved Ægteskabets Opløsning og ved Separation eller Skilsmisse. Nu er altsaa Forholdet det, at den Myndighed, som gives gift Kvinde, vil sætte hende i Stand til at behæfte sin Del af Fællesboet og saaledes — uden Pantsætning og deslige, dertil vil hun ingen Raadighed have — paadrage hende Forpligtelser, der ville kunne fyldestgøres, naar hun faar sin Part af Fællesboet udbetalt, altsaa i de Tilfælde, jeg har nævnt, naar der skal ske Skifte ved Dødsfald, Separation eller Skilsmisse. Det forekommer mig noget tvivlsomt, om det egentlig er nødvendigt at gaa saa vidt, og om det egentlig er rigtigt at gøre det. Jeg kunde tænke mig, at det i adskillige Tilfælde vilde medføre, at Hustruen kunde have en Tilbøjelighed til at stifte en Gæld, hvad der ikke vilde være saa overmaade vanskeligt for hende. Der er mange, som netop spekulere i en fremtidig Erhvervelse, og som benytte denne Lejlighed til at lade Gælden blive meget stor ved at skrive meget høje Renter paa og desl. Jeg ved ikke, om ikke den Ad-